สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม | OFFICE OF INDUSTRIAL ECONOMICS

OIE SHARE

ปีที่ 10 ฉบับที่ 106 มกราคม 2564

เปิดมุมมอง การพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) ของอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ในเวทีการประชุมเอเชีย-ยุโรป

SHARING

ผลกระทบจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 รอบที่ 2 ต่อภาคการผลิตอุตสาหกรรมของไทย

เก็บมาเล่า

แนะนำ ทำความรู้จัก อากรศุลกากร Regulatory Duty และ Additional Custom Duty ภายใต้การเจรจาจัดทำความตกลงการค้าเสรี ไทย-ปากีสถาน

สามารถติดตามข่าวสาร
สาระน่ารู้ด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรมได้ที่

fanpage facebook

Contents
ประจำเดือนมกราคม 2564

Econ Focus เปิดมุมมองการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) ของอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มในเวทีการประชุมเอเชีย-ยุโรป 3

Econ Review สรุปสถานการณ์การผลิตภาคอุตสาหกรรม เดือนพฤศจิกายน 2563 8

Sharing ผลกระทบจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 รอบที่ 2 ต่อภาคการผลิตอุตสาหกรรมของไทย 9

เก็บมาเล่า แนะนำ ทำความรู้จักอากรศุลกากร Regulatory Duty และ Additional Custom Duty ภายใต้การเจรจาจัดทำความตกลงการค้าเสรี ไทย-ปากีสถาน 12

Movement 15

Editor's Note

สวัสดีปีใหม่ 2564 ขอให้เป็นการเริ่มต้นที่ดีสำหรับคุณผู้อ่านจุลสาร OIE SHARE นะคะ และต้องขอขอบคุณที่อยู่ร่วมกันมาตลอดสำหรับจุลสาร OIE SHARE ฉบับนี้ก้าวเข้าสู่ปีที่ 10 ที่ยังคงมีสาระความรู้คู่อุตสาหกรรมมาฝากคุณผู้อ่านเช่นเคยค่ะ

มาเริ่มกันที่ คอลัมน์ Econ Focus เรื่อง **เปิดมุมมองการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) ของอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มในเวทีการประชุมเอเชีย-ยุโรป** คอลัมน์ Sharing เรื่อง **ผลกระทบจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 รอบที่ 2 ต่อภาคการผลิตอุตสาหกรรมของไทย** และปิดท้ายด้วย เรื่อง **แนะนำ ทำความรู้จักอากรศุลกากร Regulatory Duty และ Additional Custom Duty ภายใต้การเจรจาจัดทำความตกลงการค้าเสรี ไทย-ปากีสถาน** ในคอลัมน์ เก็บมาเล่า

ขอบคุณคุณผู้อ่านที่ติดตาม OIE SHARE กันมาตลอดค่ะ

ด้วยความปรารถนาดี

ที่ปรึกษา

ทองชัย ชวลิตพิเชฐ
ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

พะเยาว์ คำมุข
รองผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ศิริเพ็ญ เกียรติเฟื่องฟู
รองผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ดุสิต อนันตรักษ์
ผู้เชี่ยวชาญด้านการชี้นำและเตือนภัยภาคอุตสาหกรรม

สุนิสา ตามไท
ผู้เชี่ยวชาญด้านการเพิ่มความสามารถในการแข่งขันภาคอุตสาหกรรม

บรรณาธิการบริหาร

สมจิตต์ เอี่ยมวรชัย
เลขานุการกรม สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

กองบรรณาธิการ

กฤษฎา นุรักษ์
วรนารถ มีภูมิรู้
พชรวรรณ สนธิมุล
ญาดา ว่องวัฒนากูล
บุรินทร์ พุทธโชติ
ชุติมา ชุติเนตร
ชาญชัย โฉลกคงถาวร
วรรณพร บุณยรัตพันธุ์
บุญอนันต์ เศวตสิทธิ์
ภคอร ประสิทธิ์สุข
เทพยุดา วงศ์วิรัติ
พิมพ์กมล ไชยสมภาร

OIE SHARE ยินดีรับฟังความคิดเห็น คำชี้แนะ และข่าวประชาสัมพันธ์ต่าง ๆ ติดต่อได้ที่ กองบรรณาธิการ OIE SHARE กลุ่มประชาสัมพันธ์ สำนักงานเลขานุการกรม สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ถนนพระรามที่ 6 แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400 อีเมล : oieprnews@gmail.com

ข้อความที่ปรากฏใน OIE SHARE เป็นทัศนะส่วนตัวของผู้เขียน

หากต้องการนำข้อเขียนหรือบทความในฉบับ ไปตีพิมพ์ เผยแพร่ หรือเพื่อประโยชน์อื่นใดกรุณาติดต่อกองบรรณาธิการ

ECON FOCUS

เปิดมุมมอง การพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) ของอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ในเวทีการประชุมเอเชีย-ยุโรป

กองนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 2

มูลนิธิเอเชีย-ยุโรป (Asia-Europe Foundation) ได้จัดการประชุม Asia-Europe Foundation ENVforum Annual Conference 2020 ผ่านระบบการประชุมออนไลน์ เมื่อวันที่ 9-11 พฤศจิกายน 2563 ที่ผ่านมา การประชุมครั้งนี้มีเป้าหมายให้เกิดความเข้าใจและการประยุกต์ใช้แนวคิดเกี่ยวกับการบริโภคและการผลิตอย่างยั่งยืน (Sustainable Consumption and Production ; SCP) ในภาคอุตสาหกรรมและการบริโภคให้เพิ่มมากขึ้น รวมถึงแลกเปลี่ยนแนวคิดเศรษฐกิจหมุนเวียนในกลุ่มประเทศสมาชิกกรอบการประชุมเอเชีย-ยุโรป (Asia-Europe Meeting; ASEM) และการสนับสนุนเวทีเสวนาหารือความร่วมมือระหว่างภูมิภาค ใน 3 หัวข้อ ได้แก่ พลาสติกใช้ครั้งเดียว (Single-use Plastic) เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มแบบยั่งยืน (Sustainable Garment) และการเปลี่ยนผ่านห่วงโซ่คุณค่าอุตสาหกรรมอาหารไปสู่เศรษฐกิจหมุนเวียน

ผู้เขียนได้เข้าร่วมรับฟังการเสวนาในหัวข้อ “Sustainable Garment” ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มและผู้แทนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ Ministry of Development Funds and Regional Policy of Poland, European Environment Agency, Raoul Wallenberg Institute of Human Rights and Humanitarian Law, SWITCH-Asia SCP Facility, University of Geneva, LPP Co.,Ltd และ Organisation for Economic Co-operation and Development (OECD) มาหารือแลกเปลี่ยนข้อมูล ความคิดเห็นการทำความเข้าใจร่วมกันและร่วมกันกำหนดมาตรการที่จะสร้างการเปลี่ยนแปลงต่ออุตสาหกรรมการผลิตสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมตลอดห่วงโซ่อุปทานมากยิ่งขึ้น โอกาสนี้จึงขอนำความรู้และข้อมูลที่น่าสนใจจากการเสวนามาแชร์ให้ผู้อ่านทุกท่านทราบ

อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มกับผลกระทบสิ่งแวดล้อม

อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มเป็นหนึ่งในสินค้าอุปโภคที่มีสัดส่วนตลาดขนาดใหญ่มีการใช้ทรัพยากรในการผลิตจำนวนมากและถูกมองว่าเป็นแหล่งปล่อยมลพิษสู่สิ่งแวดล้อม รวมถึงการบริหารจัดการโรงงานยังไม่ได้มาตรฐานโดยเฉพาะในประเทศกำลังพัฒนาหลายแห่ง ซึ่งสะท้อนจากข้อมูลปริมาณการบริโภคเส้นใยสำหรับผลิตเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มของทั่วโลกในปี 2018 ที่มีประมาณ 103 ล้านตัน หรือหากเปรียบเทียบเป็นการผลิตเสื้อยืดจะสามารถผลิตได้มากถึง 515,000 ล้านตัว ส่วนในสหภาพยุโรป (EU-28) มีการบริโภคเสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม รองเท้า และเคหะสิ่งทอประมาณ 26 กิโลกรัม/คน/ปี หรือคิดเป็นการบริโภคเสื้อยืด 130 ตัว/คน/ปี ส่งผลให้เกิดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกตลอดห่วงโซ่การผลิตของอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มเฉลี่ย 654 กก. CO_2-eq/คน/ปี[1] คิดเป็นอุตสาหกรรมอันดับ 4 ที่มีการสร้างมลพิษต่อสิ่งแวดล้อมรองจากอุตสาหกรรมอาหาร การบริการสาธาณูปโภค และการคมนาคม นอกจากการปล่อยก๊าซเรือนกระจกแล้วในกระบวนการผลิตเส้นใยธรรมชาติ เส้นใยสังเคราะห์ ไปจนถึงเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายยังมีการใช้ทรัพยากรอื่น ๆ เช่น เชื้อเพลิง น้ำ และสารเคมีอีกหลายชนิด ซึ่งก่อให้เกิดมลพิษทางน้ำและทางอากาศ

นอกจากนี้ปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้การผลิตเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายมีปริมาณมากและอาจกล่าวได้ว่ามากเกินความจำเป็นต่อการดำรงชีวิต คือ สินค้าประเภท Fast Fashion ซึ่งเป็นเสื้อผ้าที่มีการวางจำหน่ายคอลเลคชั่นใหม่ในทุกเดือน เน้นจำหน่ายปริมาณมาก ราคาถูก ตอบโจทย์ผู้บริโภคยุคใหม่ที่แต่งกายตามกระแสนิยมทำให้เสื้อผ้าถูกใช้งานในระยะเวลาที่เร็วและสั้นลง และถูกทิ้งจำนวนมากขึ้น มีการสำรวจแบรนด์เสื้อผ้า Fast Fashion ชื่อดังทั่วโลกพบว่า ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมามียอดการจำหน่ายเพิ่มขึ้นถึง 60% ในขณะที่ราคาสินค้าเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย ยิ่งเป็นการตอกย้ำถึงความนิยมและการขยายตัวของสินค้า Fast Fashion

ดังนั้นการจัดการอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มให้เกิดความยั่งยืนจะประสบผลสำเร็จได้ต้องมีมาตรการสำหรับภาคการผลิตควบคู่กับการสร้างความตระหนักของผู้บริโภคทั่วโลกให้เป็นไปในแนวทางเดียวกัน

แนวคิดการพัฒนาสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่ยั่งยืน

แนวคิดเศรษฐกิจหมุนเวียนในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เป็นหนึ่งในแนวทางยกระดับอุตสาหกรรมให้เกิดความยั่งยืนอย่างมีประสิทธิภาพสูง สามารถปรับใช้ได้กับกิจกรรมที่หลากหลายตลอดห่วงโซ่อุปทาน แต่การยกระดับดังกล่าวต้องอาศัยการเปลี่ยนแปลงระดับนโยบายอย่างเป็นระบบตลอดห่วงโซ่ โดยมีตัวอย่างการวางนโยบายส่งเสริมแนวคิดเศรษฐกิจหมุนเวียนในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ดังนี้

[1] กก. CO_2-eq หมายถึง หน่วยวัดก๊าซเรือนกระจกชนิดอื่น ได้แก่ ก๊าซมีเทน ก๊าซไนตรัสออกไซด์ และก๊าซซัลเฟอร์เฮกซะฟลูออไรด์ ที่นำไปแปลงค่าเทียบกับก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ในหน่วยกิโลกรัม

• มาตรการสำหรับภาคการผลิต เช่น มีการส่งเสริมนวัตกรรมการผลิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม การเก็บภาษีการใช้ทรัพยากร ภาษีผลกระทบสิ่งแวดล้อม การห้ามใช้สารเคมีอันตราย การให้สิทธิลดหย่อนภาษีสำหรับเสื้อผ้าที่ผลิตจากเส้นใยรีไซเคิลและการเก็บภาษีสำหรับเส้นใยผลิตใหม่ ส่งเสริมเทคโนโลยี

รีไซเคิลเส้นใยจากเสื้อผ้าเก่า ส่งเสริมความรู้และทักษะการออกแบบที่เป็น Eco-design กำหนดมาตรฐานและความทนทานของผลิตภัณฑ์

• มาตรการสำหรับภาคการบริโภค เช่น ลดหย่อนภาษีสำหรับธุรกิจบริการให้เช่าเสื้อผ้า ร้านเสื้อผ้ามือสอง ธุรกิจบริการซ่อมแซมเสื้อผ้า ลดภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการใช้บริการซ่อมแซมเสื้อผ้า เสื้อผ้ามือสอง หรือสินค้าที่ได้ฉลาก eco-design สนับสนุน Sharing Platform เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้เกิดการแลกเปลี่ยนหรือเช่าสินค้าแทนการซื้อใหม่ (Shared use) การออกแบบให้สินค้าสามารถใช้ได้นานขึ้น (Longer use) และใช้ผลิตภัณฑ์ซ้ำ (Reuse as product)

• มาตรการจัดการ (ขยะ) เสื้อผ้าใช้แล้ว เช่น ยกเลิกการกำจัดเสื้อผ้าด้วยวิธีการเผาขยะหรือนำไปฝังกลบ กำหนดมาตรการรวบรวมเสื้อผ้าที่ต้องการทิ้งโดยแยกออกจากขยะอื่น มีการรณรงค์และประชาสัมพันธ์ให้ผู้บริโภคแยกทิ้งเสื้อผ้า

แลกเปลี่ยน เรียนรู้ สู่การร่วมมือปฏิบัติ

หลายประเทศได้ดำเนินนโยบายจัดการอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มเพื่อให้บรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน แต่การดำเนินการมีทั้งสิ่งที่ประสบผลสำเร็จและล้มเหลวด้วยปัจจัยที่แตกต่างกันในแต่ละประเทศ ในการเสวนาครั้งนี้ผู้เชี่ยวชาญได้ร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็นโดยจัดกลุ่มนโยบาย มาตรการ และกิจกรรมต่าง ๆ เป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ 1) กลุ่ม Keep (สิ่งที่ควรคงไว้) 2) กลุ่ม Scale-up (สิ่งที่ควรขยายผล) 3) กลุ่ม Improve (สิ่งที่ควรพัฒนา) และ 4) กลุ่ม Discard (สิ่งที่ควรหยุด) ซึ่งในแต่ละกลุ่มมีประเด็นที่น่าสนใจ ดังนี้

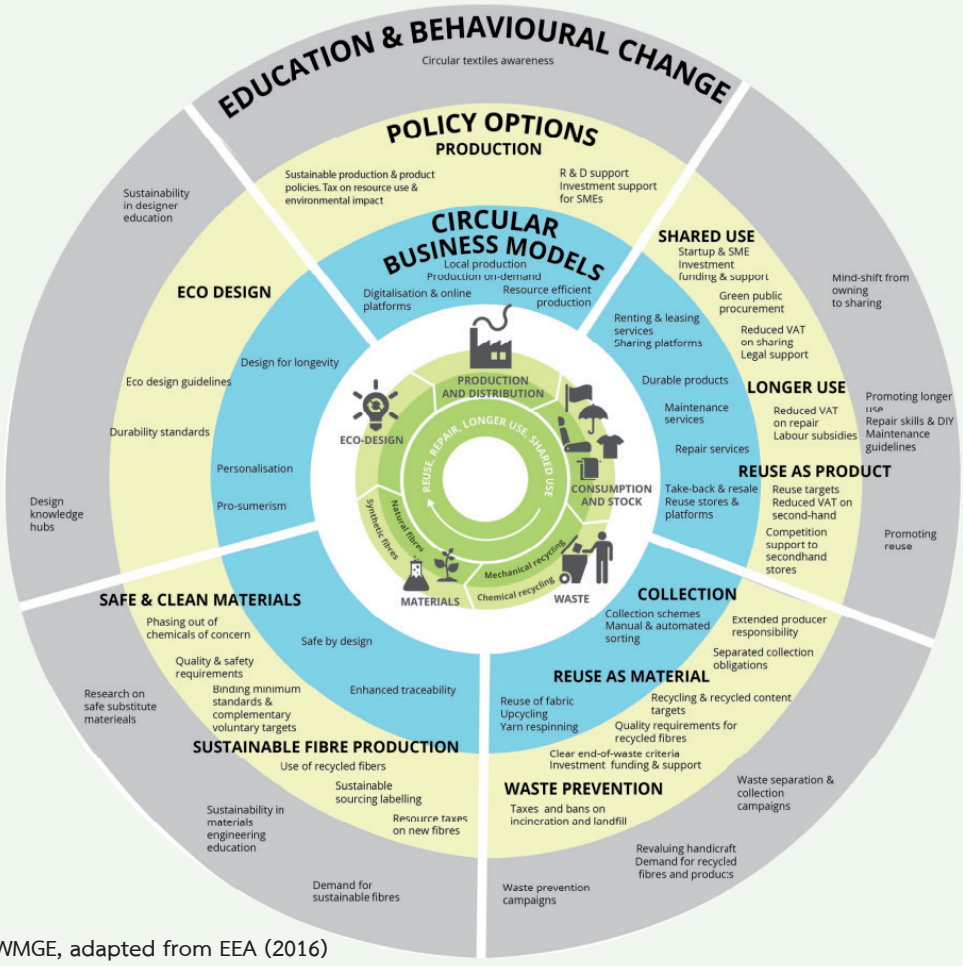

Source: EEA and ETC/WMGE, adapted from EEA (2016)

รูปภาพ แนวคิดระบบเศรษฐกิจหมุนเวียนของอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม

กลุ่ม Keep เป็นนโยบาย มาตรการ กิจกรรมที่ได้ผลดีและควรคงไว้ เช่น

- กระตุ้นการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนเพื่อเปลี่ยนไปสู่ความยั่งยืนและเศรษฐกิจหมุนเวียน
- ส่งเสริมเทคโนโลยีและนวัตกรรมการผลิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เทคโนโลยีการรีไซเคิลเส้นใย
- ส่งเสริมร้านเสื้อผ้ามือสองในประเทศและบริการให้เช่า
- ส่งเสริมวัตถุดิบธรรมชาติในท้องถิ่น (เช่น ใยสับปะรด ใยกล้วย) เข้าสู่ตลาดสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม กรณีที่ขาดการสนับสนุนจากภาครัฐควรให้เอกชนเข้ามาร่วมเป็นพันธมิตรกับท้องถิ่นเพื่อการส่งเสริมเทคโนโลยีการผลิตเส้นใยธรรมชาติ

กลุ่ม Scale-up เป็นนโยบาย มาตรการ กิจกรรมที่ควรขยายผล เช่น

- สร้างความตระหนักและการรับรู้เกี่ยวกับประโยชน์ของการยืดอายุการใช้งานเสื้อผ้า การใช้งานเสื้อผ้ามือสอง รวมถึงสร้างเครือข่ายการแลกเปลี่ยนเสื้อผ้า เพื่อลดการซื้อเสื้อผ้า Fast Fashion
- รวบรวมและแยกจัดเก็บขยะประเภทเสื้อผ้าของจากขยะประเภทอื่น เพื่อนำเข้าสู่กระบวนการรีไซเคิล
- สนับสนุนเสื้อผ้าที่ผลิตจากเส้นใยธรรมชาติชนิดอื่นที่นอกเหนือจากฝ้าย
- เพิ่มช่องทางการเข้าถึงผลิตภัณฑ์ที่ยั่งยืนและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม รวมถึงยกระดับให้เป็นที่นิยมในระดับสากล

กลุ่ม Improve เป็นนโยบาย มาตรการ กิจกรรมที่ควรพัฒนา เช่น

- นำแนวคิดเศรษฐกิจหมุนเวียนไปประยุกต์ในแต่อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มอย่างเป็นรูปธรรม ควบคู่กับการสร้างความตระหนักให้เกิดตลอดห่วงโซ่อุปทาน
- สร้างการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้เสีย เพื่อให้เกิดการปฏิบัติตามหลักเศรษฐกิจหมุนเวียน
- ตรวจสอบโรงงานแบบไม่กำหนดวันเวลา เพื่อตรวจสอบการผลิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ตลอดจนการใช้แรงงานตามกฎหมาย
- สร้างฉลากเสื้อผ้าเพื่อสิ่งแวดล้อม ภายใต้ข้อกำหนดที่เป็นสากล

กลุ่ม Discard เป็นนโยบาย มาตรการ กิจกรรมที่ควรหยุด

- ลดการบริโภคเสื้อผ้า Fast Fashion โดยส่งเสริมกิจกรรมที่จะส่งผลให้เกิดการปรับเปลี่ยนค่านิยมเสื้อผ้า Fast Fashion กลับไปสู่เสื้อผ้าตามฤดูกาลแบบที่ผ่านมา
- หยุดการใช้สารเคมีที่ไม่ปลอดภัย และการใช้ผลิตภัณฑ์จากสัตว์ในการผลิตเสื้อผ้า

อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มไทยกับ Circular economy

อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มของไทยมีการนำแนวคิดเศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy) มาประยุกต์ใช้แล้ว ทั้งในส่วนที่เป็นอุตสาหกรรมการผลิต และการดำเนินธุรกิจการค้าที่เน้นหลักความยั่งยืน แต่นับว่ายังไม่เป็นที่แพร่หลายมากนักเนื่องจากผู้บริโภคในประเทศมีความนิยมสินค้าแฟชั่น มากกว่าการพิจารณาเลือกซื้อเสื้อผ้าจากความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

ตัวอย่างผู้ประกอบการสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มไทยที่ใช้แนวคิดเศรษฐกิจหมุนเวียนในการดำเนินธุรกิจ เช่น

PTTGC (บริษัท พีทีที โกลบอล เคมิคอล จำกัด (มหาชน) ขยายผลการดำเนินธุรกิจไปสู่แนวคิด GC Circular Living โดยมีการสร้างความร่วมมือด้านการจัดการขยะพลาสติกอย่างมีประสิทธิภาพกับชุมชนและนำขยะพลาสติกเหล่านั้นเข้าสู่กระบวนการรีไซเคิลเป็นเส้นใยรีไซเคิล ทอเป็นผ้าผืน และใช้หลักการ Upcycling ในการสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์เสื้อยืด กระเป๋า รองเท้า ออกจำหน่ายภายใต้แบรนด์ Upcycling by GC

SC GRAND (บริษัท แสงเจริญแกรนด์ จำกัด) ผู้ผลิตในระดับต้นน้ำที่มีการนำเสื้อผ้าใช้แล้ว มาแปรสภาพและรีไซเคิลเป็นเส้นใยรีไซเคิล และผ้าผืนซึ่งสามารถรีไซเคิลได้ทั้งฝ้ายและโพลีเอสเตอร์ นำไปใช้สำหรับการผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูป และเคหะสิ่งทอ เช่น ผ้าม่าน เฟอร์นิเจอร์ผ้า

CIRCULAR OEM (บริษัท เซอร์คูลาร์ อินดัสทรี้ จำกัด) ผู้ประกอบการรับจ้างผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูป ที่เน้นการเลือกใช้วัตถุดิบรีไซเคิล วัตถุดิบที่ยั่งยืน เช่น ใช้ทรัพยากรน้ำน้อย ไม่ใช้สารเคมีหรือสีย้อมผ้าที่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและผู้บริโภค เพื่อตอบสนองกลุ่มผู้ส่งออกเสื้อผ้าสำเร็จรูปไปยังประเทศที่มีข้อกำหนดเฉพาะด้านสิ่งแวดล้อม

Moreloop เป็นผู้ประกอบการที่รวบรวมและคัดเลือกผ้าจากหลากหลายโรงงานคุณภาพมาจำหน่ายให้แก่ผู้ผลิตรายย่อยได้เข้าถึงวัตถุดิบที่ราคาเหมาะสม รวมถึงรับผลิตเสื้อผ้าและสินค้าปลายน้ำ โดยใช้แนวคิด Upcycle

นอกจากค่านิยมต่อการเลือกซื้อเสื้อผ้าของคนไทยที่ควรมีการรณรงค์ส่งเสริมให้ลดการบริโภคสินค้า Fast Fashion เพิ่มการบริโภคเสื้อผ้าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมแล้ว การจัดการระบบคัดแยกและรวบรวมขยะหรือของเสียที่จะนำเข้าสู่กระบวนการรีไซเคิลซึ่งไม่ใช่เฉพาะเสื้อผ้าใช้แล้วแต่ยังมีขยะพลาสติก กระดาษ แก้ว โลหะ และยาง ยังเป็นอีกหนึ่งอุปสรรคต่อการขับเคลื่อนเศรษฐกิจหมุนเวียนที่รอการจัดการเพื่อจะเป็นตัวเชื่อมโยงขยะเหล่านั้นเข้าสู่วงจรของ Circular economy ต่อไป

จัดทำโดย :
นางสาวประวีรา โพธิสุวรรณ

แหล่งข้อมูลอ้างอิง :
1. การประชุม Asia-Europe Foundation ENV forum Annual Conference 2020 ระหว่างวันที่ 9-11 พฤศจิกายน 2563.
2. GC Circular Living, เว็บไซต์ https://gccircularliving.pttgcgroup.com/th/home.
3. SC GRAND, www.sc-grand.com.
4. CIRCULAR OEM, www.circularoem.com.

ECON REVIEW

สรุปสถานการณ์การผลิต
ภาคอุตสาหกรรมเดือนพฤศจิกายน ปี 2563

กองวิจัยเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

การผลิตภาคอุตสาหกรรมเดือนพฤศจิกายน 2563 ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมขยายตัวเล็กน้อยร้อยละ 0.35 เมื่อเทียบกับเดือนเดียวกันของปีก่อน เป็นผลมาจากการขยายตัวของอุตสาหกรรมสำคัญ ๆ อาทิ อุตสาหกรรมการผลิตยานยนต์ อุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์ที่ได้จากการกลั่นปิโตเลียม อุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนและแผ่นวงจรอิเล็กทรอนิกส์ อัตรากำลังการผลิตในเดือนพฤศจิกายนอยู่ที่ร้อยละ 64.8

ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมรายสาขาสำคัญ

ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมเดือนพฤศจิกายน 2563 ขยายตัวเล็กน้อยร้อยละ 0.35 เมื่อเทียบกับเดือนเดียวกันของปีก่อน สาขาอุตสาหกรรมการผลิตสำคัญที่ขยายตัว อาทิ อุตสาหกรรมการผลิตยานยนต์ อุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์ที่ได้จากการกลั่นปิโตรเลียม อุตสาหกรรมการผลิตชิ้นส่วนและแผ่นวงจรอิเล็กทรอนิกส์

■ **อุตสาหกรรมการผลิตยานยนต์** ดัชนีผลผลิตขยายตัวร้อยละ 10.02 เมื่อเทียบกับเดือนเดียวกันของปีก่อน สถานการณ์การผลิตขยายตัวจากรถปิคอัพ รถยนต์นั่งขนาดเล็ก และเครื่องยนต์ ที่ขยายตัวทั้งตลาดในประเทศและตลาดส่งออก โดยมีปัจจัยหลักจากกำลังซื้อในประเทศฟื้นตัวได้ดีขึ้น ราคาสินค้าเกษตรปรับตัวสูง การเปิดตัวรถยนต์รุ่นใหม่เพื่อกระตุ้นตลาดในช่วงงาน Motor Expo 2020 (2-13 ธ.ค. 63) รวมถึงคำสั่งซื้อของประเทศคู่ค้าต่าง ๆ ที่เริ่มมีมากขึ้น

■ **อุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์ที่ได้จากการกลั่นปิโตเลียม** ดัชนีผลผลิตขยายตัวร้อยละ 14.95 เมื่อเทียบกับเดือนเดียวกันของปีก่อน ซึ่งสาเหตุหลักมาจากน้ำมันดีเซลหมุนเร็ว และแก๊สโซฮอล์ 95 เนื่องจากปีก่อนโรงกลั่นบางรายหยุดซ่อมบำรุงโรงกลั่น

■ **อุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนและแผ่นวงจรอิเล็กทรอนิกส์** ดัชนีผลผลิตขยายตัวร้อยละ 7.71 เมื่อเทียบกับเดือนเดียวกันของปีก่อน ตามความต้องการชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ของโลกที่มีแนวโน้มดีขึ้นต่อเนื่อง โดยเฉพาะสินค้าประเภทหน่วยความจำ sensors และ Integrated Circuit เป็นต้น

สำหรับสาขาอุตสาหกรรมการผลิตสำคัญที่หดตัว อาทิ อุตสาหกรรมการผลิตเม็ดพลาสติก การผลิตน้ำดื่มและเครื่องดื่มไม่มีแอลกอฮอล์ การผลิตเครื่องประดับเพชรพลอยแท้

■ **อุตสาหกรรมการผลิตเม็ดพลาสติก** ดัชนีผลผลิตหดตัวร้อยละ 14.19 เมื่อเทียบกับเดือนเดียวกันของปีก่อนการผลิตของ Ethylene, Polyethylene resin (PE), Propylene, Polypropylene resin (PP) และ Benzene หดตัวจากการหยุดซ่อมบำรุงเครื่องจักรของผู้ผลิตหลายราย

■ **การผลิตน้ำดื่มและเครื่องดื่มแอลกอฮอล์** ดัชนีผลผลิตหดตัวร้อยละ 17.09 เมื่อเทียบกับเดือนเดียวกันของปีก่อน ลดลงเกือบทุกรายการสินค้ายกเว้นเครื่องดื่มกาแฟสำเร็จรูป โดยเฉพาะเครื่องดื่มให้พลังงาน จากการหยุดซ่อมบำรุงเครื่องจักรของผู้ผลิต และการลดการผลิตจากสถานการณ์ Covid-19 ที่ยังรุนแรงในประเทศเพื่อนบ้าน (เมียนมา) ซึ่งเป็นลูกค้าหลักชะลอคำสั่งซื้อลง

■ **อุตสาหกรรมเครื่องประดับเพชรพลอยแท้** ดัชนีผลผลิตหดตัวร้อยละ 21.19 เมื่อเทียบกับเดือนเดียวกันของปีก่อน จากผลกระทบของโควิด-19 ที่กระทบต่อเศรษฐกิจและการค้าโลก ลูกค้ายังคงชะลอคำสั่งซื้อเนื่องจากเป็นสินค้าฟุ่มเฟือย การเดินทางท่องเที่ยวยังไม่สามารถทำได้ความต้องการและกำลังซื้อในส่วนนี้หายไป โดยลดลงทั้งตลาดในประเทศและตลาดส่งออก

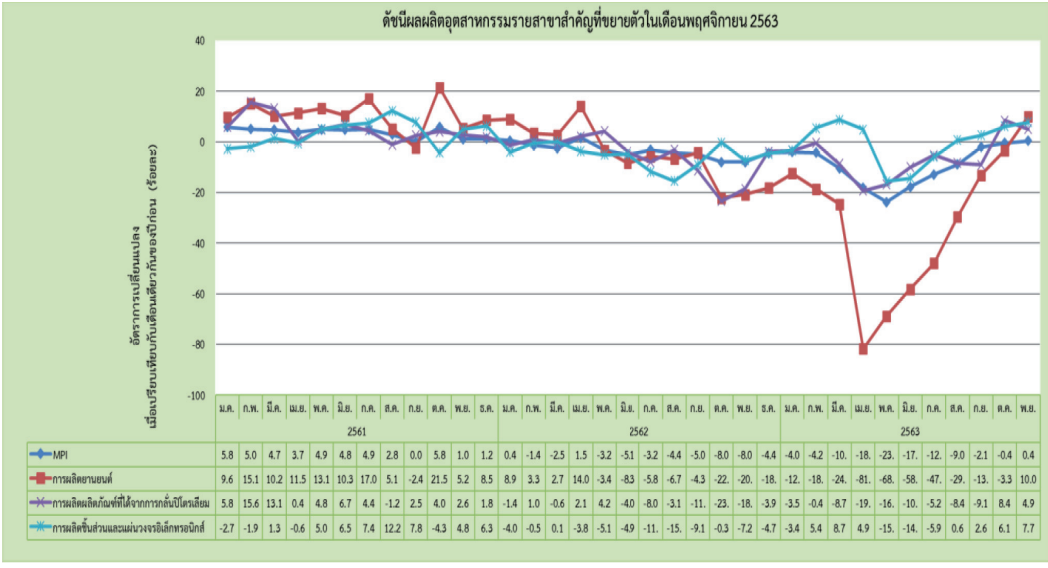

	2561 ม.ค.	ก.พ.	มี.ค.	เม.ย.	พ.ค.	มิ.ย.	ก.ค.	ส.ค.	ก.ย.	ต.ค.	พ.ย.	ธ.ค.	2562 ม.ค.	ก.พ.	มี.ค.	เม.ย.	พ.ค.	มิ.ย.	ก.ค.	ส.ค.	ก.ย.	ต.ค.	พ.ย.	ธ.ค.	2563 ม.ค.	ก.พ.	มี.ค.	เม.ย.	พ.ค.	มิ.ย.	ก.ค.	ส.ค.	ก.ย.	ต.ค.	พ.ย.
MPI	5.8	5.0	4.7	3.7	4.9	4.8	4.9	2.8	0.0	5.8	1.0	1.2	0.4	-1.4	-2.5	1.5	-3.2	-5.1	-3.2	-4.4	-5.0	-8.0	-8.0	-4.4	-4.0	-4.2	-10.	-18.	-23.	-17.	-12.	-9.0	-2.1	-0.4	0.4
การผลิตยานยนต์	9.6	15.1	10.2	11.5	13.1	10.3	17.0	5.1	-2.4	21.5	5.2	8.5	8.9	3.3	2.7	14.0	-3.4	-8.3	-5.8	-6.7	-4.3	-22.	-20.	-18.	-12.	-18.	-24.	-81.	-68.	-58.	-47.	-29.	-13.	-3.3	10.0
การผลิตผลิตภัณฑ์ที่ได้จากการกลั่นปิโตรเลียม	5.8	15.6	13.1	0.4	4.8	6.7	4.4	-1.2	2.5	4.0	2.6	1.8	-1.4	1.0	-0.6	2.1	4.2	-4.0	-8.0	-3.1	-11.	-23.	-18.	-3.9	-3.5	-0.4	-8.7	-19.	-16.	-10.	-5.2	-8.4	-9.1	8.4	4.9
การผลิตชิ้นส่วนและแผ่นวงจรอิเล็กทรอนิกส์	-2.7	-1.9	1.3	-0.6	5.0	6.5	7.4	12.2	7.8	-4.3	4.8	6.3	-4.0	-0.5	0.1	-3.8	-5.1	-4.9	-11.	-15.	-9.1	-0.3	-7.2	-4.7	-3.4	5.4	8.7	4.9	-15.	-14.	-5.9	0.6	2.6	6.1	7.7

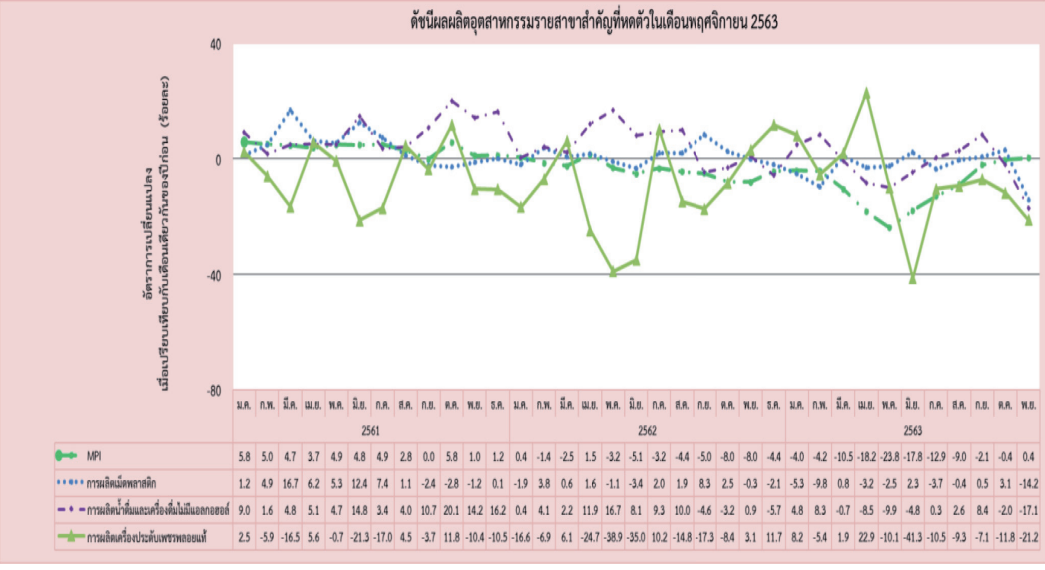

	2561 ม.ค.	ก.พ.	มี.ค.	เม.ย.	พ.ค.	มิ.ย.	ก.ค.	ส.ค.	ก.ย.	ต.ค.	พ.ย.	ธ.ค.	2562 ม.ค.	ก.พ.	มี.ค.	เม.ย.	พ.ค.	มิ.ย.	ก.ค.	ส.ค.	ก.ย.	ต.ค.	พ.ย.	ธ.ค.	2563 ม.ค.	ก.พ.	มี.ค.	เม.ย.	พ.ค.	มิ.ย.	ก.ค.	ส.ค.	ก.ย.	ต.ค.	พ.ย.
MPI	5.8	5.0	4.7	3.7	4.9	4.8	4.9	2.8	0.0	5.8	1.0	1.2	0.4	-1.4	-2.5	1.5	-3.2	-5.1	-3.2	-4.4	-5.0	-8.0	-8.0	-4.4	-4.0	-4.2	-10.5	-18.2	-23.8	-17.8	-12.9	-9.0	-2.1	-0.4	0.4
การผลิตเม็ดพลาสติก	1.2	4.9	16.7	6.2	5.3	12.4	7.4	1.1	-2.4	-2.8	-1.2	0.1	-1.9	3.8	0.6	1.6	-1.1	-3.4	2.0	1.9	8.3	2.5	-0.3	-2.1	-5.3	-9.8	0.8	-3.2	-2.5	2.3	-3.7	-0.4	0.5	3.1	-14.2
การผลิตน้ำดื่มและเครื่องดื่มไม่มีแอลกอฮอล์	9.0	1.6	4.8	5.1	4.7	14.8	3.4	4.0	10.7	20.1	14.2	16.2	0.4	4.1	2.2	11.9	16.7	8.1	9.3	10.0	-4.6	-3.2	0.9	-5.7	4.8	8.3	-0.7	-8.5	-9.9	-4.8	0.3	2.6	8.4	-2.0	-17.1
การผลิตเครื่องประดับเพชรพลอยแท้	2.5	-5.9	-16.5	5.6	-0.7	-21.3	-17.0	4.5	-3.7	11.8	-10.4	-10.5	-16.6	-6.9	6.1	-24.7	-38.9	-35.0	10.2	-14.8	-17.3	-8.4	3.1	11.7	8.2	-5.4	1.9	22.9	-10.1	-41.3	-10.5	-9.3	-7.1	-11.8	-21.2

Sharing

ผลกระทบจากการแพร่ระบาดของ เชื้อไวรัสโควิด-19 รอบที่ 2 ต่อภาคการผลิตอุตสาหกรรมของไทย

กองวิจัยเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

เนื่องจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ยังคงมีอัตราการติดเชื้อเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องทั่วโลก หลายประเทศเริ่มกลับมาบังคับใช้มาตรการล็อกดาวน์ เช่น เบลเยียม ฝรั่งเศส อังกฤษ เยอรมนี สเปน เป็นต้น ปัจจุบันทั่วโลกมีผู้ติดเชื้อจำนวนมากกว่า 79 ล้านคน และเสียชีวิตประมาณ 1.7 ล้านคน สำหรับประเทศไทยถือว่าประสบความสำเร็จในการควบคุมและป้องกันการแพร่ระบาดจากมาตรการล็อกดาวน์ที่เข้มข้นในรอบแรก ส่งผลถึงจำนวนผู้ติดเชื้อที่อยู่ในระดับไม่สูงมากนัก อย่างไรก็ตาม หลังจากประเทศไทยมีการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ของแรงงานต่างด้าวประเทศเมียนมาจำนวนมากในจังหวัดสมุทรสาคร เมื่อวันที่ 19 ธันวาคม 2563 ที่ผ่านมา ส่งผลให้จำนวนผู้ติดเชื้อเพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็วจาก 4,209 คน เป็น 5,910 คน (ข้อมูลจากกรมควบคุมโรคเมื่อวันที่ 14 และ 28 ธ.ค. 2563)

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 รอบที่ 2 ในประเทศไทย ได้แก่ การพบจำนวนผู้ติดเชื้อจากการเดินทางในประเทศ การทำกิจกรรมในกลุ่มคนที่หนาแน่น การเดินทางจากต่างประเทศเข้ามาในประเทศ การผ่อนคลายมาตรการกักตัว การเว้นระยะห่างทางสังคม (Social Distancing) ลดลง การละเลยการสวมหน้ากากอนามัยตลอดเวลาในที่สาธารณะ รวมทั้งการเข้ามาของแรงงานต่างด้าวจากประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อการผลิตภาคอุตสาหกรรม

ผลกระทบต่อภาคการผลิตอุตสาหกรรมของไทย

การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 รอบที่ 2 จะส่งผลให้ผลิตภัณฑ์มวลรวม (GDP) ภาคอุตสาหกรรมและดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรม (MPI) ในปี 2564 ขยายตัวร้อยละ 2.0-3.0 เมื่อเทียบกับปี 2563 จากเดิมที่ได้ประมาณการจะขยายตัวร้อยละ 4.0-5.0 โดยมีปัจจัยจากการลดลงของการบริโภคภาคเอกชนและครัวเรือนภายในประเทศ ภาคการส่งออก ภาคการท่องเที่ยวและบริการ โดยที่ MPI ในไตรมาสที่ 1 ของปี 2564 จะหดตัวร้อยละ 10-15 เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปีก่อน (การระบาดรอบแรกในช่วงไตรมาสที่ 2 ของปี 2563 MPI ลดลงร้อยละ 20 เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปีก่อน) ผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการระบาดฯ รอบที่ 2 จะน้อยกว่าการระบาดฯ ในรอบแรก เนื่องจากทุกภาคส่วนมีประสบการณ์และเตรียมรับมือกับการระบาดฯ รอบที่ 2 ในระดับหนึ่ง นอกจากนี้รัฐบาลจะใช้มาตรการควบคุมการแพร่ระบาดที่ผ่อนปรนกว่าการระบาดฯ ในรอบแรก เพื่อไม่ให้เกิดผลกระทบต่อเศรษฐกิจมากจนเกินไป เช่น การล็อกดาวน์ในบางพื้นที่ ทำให้ภาคเศรษฐกิจไม่หยุดชะงักเหมือนการแพร่ระบาดฯ รอบแรก และเศรษฐกิจยังคงดำเนินต่อไปได้ แต่อาจจะชะลอตัวลงในพื้นที่มีการล็อกดาวน์เป็นหลัก สำหรับกลุ่มอุตสาหกรรมที่จะได้รับอานิสงส์และได้รับผลกระทบจากการแพร่ระบาดฯ รอบที่ 2 ปี 2564

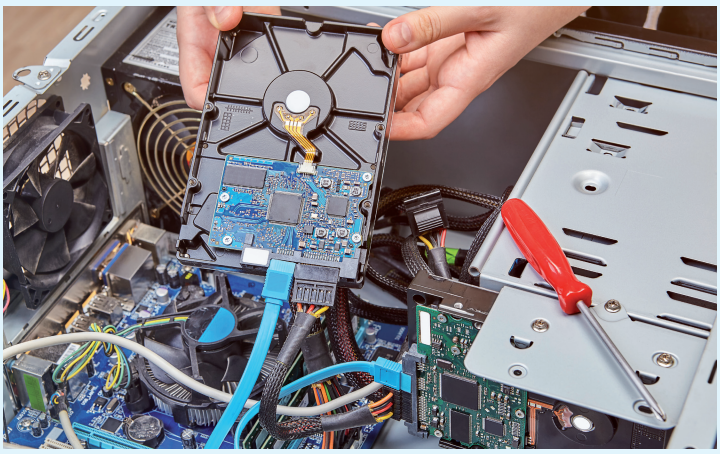

1) อุตสาหกรรมที่ยังคงได้รับอานิสงส์และมีการผลิตขยายตัวอย่างต่อเนื่อง โดยจะมีการผลิตเพิ่มขึ้นร้อยละ 1-4 เมื่อเทียบกับปีก่อน เนื่องจากความจำเป็นในการอุปโภคและบริโภค และความกังวลของระยะเวลาการระบาดฯ ในรอบที่ 2 ได้แก่ อุตสาหกรรมอาหาร เช่น เนื้อไก่แช่แข็งและแช่เย็น ผักผลไม้แช่แข็ง ผลไม้และผักบรรจุกระป๋อง บะหมี่กึ่งสำเร็จรูป ผลิตภัณฑ์นม อาหารสัตว์สำเร็จรูป ปลากระป๋อง เป็นต้น อุตสาหกรรมเครื่องดื่ม อุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้าในครัวเรือน ได้แก่ ตู้เย็น ไมโครเวฟ สำหรับอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่ วงจรรวม (IC) เนื่องจากการส่งออกฟื้นตัว ส่วน Hard Disk Drive (HDD) มีปัจจัยบวกจาก Work from home ซึ่งนำไปใช้ในการจัดเก็บข้อมูลขนาดใหญ่ นอกจากนี้ อุตสาหกรรมเภสัชภัณฑ์ เคมีภัณฑ์ที่ใช้รักษาโรค และอุตสาหกรรมถุงมือยาง คาดว่าจะมีการผลิตเพิ่มขึ้นร้อยละ 5-10 เมื่อเทียบกับปีก่อน เนื่องจากยังคงมีความต้องการใช้ทางการแพทย์และในโรงพยาบาลเพิ่มขึ้นทั้งในประเทศและส่งออก

2) อุตสาหกรรมที่ได้รับผลกระทบไม่มากนัก และมีการฟื้นตัวอย่างค่อยเป็นค่อยไป โดยจะมีการผลิตขยายตัวเล็กน้อยเพียงร้อยละ 0.5-1.0 เมื่อเทียบกับปีก่อน ได้แก่ อุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้าจะมีการฟื้นตัวของอุตสาหกรรมต่อเนื่อง เช่น อุตสาหกรรมก่อสร้างจากโครงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของภาครัฐ อุตสาหกรรมอาหารกระป๋อง เป็นต้น สำหรับอุตสาหกรรมที่คาดว่าจะมีการผลิตขยายตัวร้อยละ 0.5-3 เมื่อเทียบกับปีก่อน ได้แก่ อุตสาหกรรมแฟชั่น (สิ่งทอ เครื่องแต่งกาย เครื่องประดับ เครื่องหนัง) เริ่มกลับมาฟื้นตัวตามภาวะเศรษฐกิจ ในขณะที่น้ำมันเตาจะมีการผลิตขยายตัวจากการผลิตภาคอุตสาหกรรมที่เริ่มฟื้นตัว สำหรับอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วนคาดว่าจะมีการผลิตขยายตัวร้อยละ 10.0-15.0 เมื่อเทียบกับปีก่อน เนื่องจากผลกระทบจากการแพร่ระบาดในรอบแรกและมีการฟื้นตัวอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตาม การผลิตยังไม่เข้าสู่ภาวะปกติเมื่อเทียบกับช่วงก่อนเกิดการแพร่ระบาดเชื้อไวรัสโควิด-19

3) อุตสาหกรรมที่ได้รับผลกระทบค่อนข้างมาก โดยคาดว่าจะมีการผลิตหดตัวร้อยละ 10.0-15.0 เมื่อเทียบกับปีก่อน ได้แก่ อุตสาหกรรมผลิตน้ำมันเครื่องบินยังคงมีข้อจำกัดจากการเดินทางทางอากาศ

อย่างไรก็ตาม จากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ของแรงงานต่างด้าวเมียนมาจำนวนมากในจังหวัดสมุทรสาคร เมื่อวันที่ 19 ธันวาคม ที่ผ่านมา ในพื้นที่ดังกล่าวส่วนใหญ่เป็นโรงงานผลิตอาหารทะเลแช่แข็งและแปรรูป เช่น ปลาทูน่ากระป๋อง ปลาซาร์ดีนกระป๋อง ปลาแช่แข็ง แผ่นวงจรอิเล็กทรอนิกส์ และกระดาษลูกฟูก ซึ่งประเมินผลกระทบในกรณีหากมีการปิดโรงงาน (ล็อกดาวน์) ทั้งจังหวัดสมุทรสาคร ภาคการผลิตอุตสาหกรรมจะได้รับผลกระทบไม่มากนัก เนื่องจากผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคอุตสาหกรรมของจังหวัดสมุทรสาคร (GPP อุตสาหกรรม) เทียบกับผลิตภัณฑ์มวลรวม (GDP อุตสาหกรรม) ภาคอุตสาหกรรมของทั้งประเทศอยู่ที่ร้อยละ 6.8 และเมื่อเทียบกับ GDP ของทั้งประเทศ คิดเป็นสัดส่วนเพียงร้อยละ 1.9

เศรษฐกิจไทยหลังเกิดการแพร่ระบาดฯ รอบที่ 2

เศรษฐกิจไทยหลังเกิดการแพร่ระบาดฯ รอบที่ 2 คาดว่าจะหดตัวแต่ไม่มากนักเมื่อเทียบกับการระบาดฯ รอบแรก โดยการส่งออกจะกลับมาหดตัวแต่ไม่รุนแรงเท่าการระบาดฯ รอบแรก เนื่องจากทุกภาคส่วนมีประสบการณ์และเตรียมความพร้อมในการรับมือในระดับหนึ่งแล้ว จึงส่งผลต่อการไหลเวียนของกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่ดีกว่าที่เกิดการระบาดฯ ในรอบแรก ทั้งนี้ ปัจจัยสำคัญที่เป็นข้อจำกัดสำคัญของการฟื้นตัวของเศรษฐกิจ ได้แก่ การที่ภาคการท่องเที่ยวจะยังคงหดตัวอย่างต่อเนื่อง ปัจจัยพื้นฐานทางเศรษฐกิจไทยมีความเปราะบางจากการลงทุนในประเทศที่อยู่ในระดับต่ำต่อเนื่อง ธุรกิจ SMEs และแรงงานส่วนใหญ่ไม่สามารถแข่งขันได้ ปัญหาหนี้ครัวเรือนสูง และปัจจัยการว่างงาน

แนวทางการเตรียมความพร้อมเพื่อรับมือ

แนวทางการเตรียมความพร้อมรับมือการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 รอบที่ 2 สำหรับประชาชนควรสวมใส่หน้ากากอนามัยตลอดเวลาในที่สาธารณะ รักษาระยะห่างทางสังคม (Social Distancing) ล้างมือสม่ำเสมอ หรือใช้เจลแอลกอฮอล์ และหากเดินทางกลับจากต่างประเทศหรือในพื้นที่เสี่ยงที่เกิดการแพร่ระบาดควรกักตัวอยู่ที่บ้านหรือสถานที่ที่หน่วยงานภาครัฐหรือเอกชนจัดไว้ให้อย่างน้อย 14 วัน เพื่อเฝ้าระวังการติดเชื้อไวรัสโควิด-19 และประชาชนควรสำรองเงินในการใช้จ่ายเพื่อดำรงชีวิต นอกจากนี้ รัฐบาลควรมีมาตรการป้องกันผู้ประกอบการบางรายที่อาจฉวยโอกาสขึ้นราคาสินค้าที่จำเป็น เช่น หน้ากากอนามัย แอลกอฮอล์ อาหาร เป็นต้น อย่างไรก็ตาม รัฐบาลควรมีการสนับสนุนให้เกิดการผลิตสินค้าดังกล่าว ซึ่งเป็นสินค้าที่จำเป็นต่อการอุปโภคและบริโภค และประเทศไทยมีความได้เปรียบในด้านวัตถุดิบที่ใช้ในประเทศ

ส่วนภาคผู้ประกอบการ จากการแพร่ระบาดฯ รอบที่ 2 มีโอกาสที่จะสร้างผลกระทบต่อภาคอุตสาหกรรมเช่นเดียวกับการเกิดการระบาดฯ ในรอบแรก เช่น ขาดวัตถุดิบ/ชิ้นส่วนนำเข้า ขาดสภาพคล่องทางการเงิน ภาระต้นทุนที่เพิ่มขึ้น เป็นต้น ซึ่งผู้ประกอบการบางส่วนมีการเตรียมความพร้อม วางแผนทางการเงินและการผลิตไว้บ้างแล้ว สำหรับในระยะยาวควรตระหนักและให้ความสำคัญกับการเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยี ห่วงโซ่การผลิต สิ่งแวดล้อม และแรงงาน รวมถึงพฤติกรรมและความต้องการของผู้บริโภค พัฒนาสินค้าเพื่อรองรับกับการเปลี่ยนแปลง ความอ่อนไหวในทุกสถานการณ์ เพื่อให้สามารถรักษาฐานการผลิตได้

ในขณะที่ภาครัฐอาจพิจารณานำมาตรการบรรเทาผลกระทบและฟื้นฟูผู้ประกอบการที่เคยใช้ในการแพร่ระบาดฯ รอบแรกกลับมาใช้ ได้แก่ การลดภาระต้นทุน เช่น ลดค่าบำรุงรักษาแก่ผู้ใช้ที่ดิน ลดหย่อนค่าใช้ที่ดินและอาคาร การเพิ่มสภาพคล่องธุรกิจ เช่น ขยายเวลาชำระค่าธรรมเนียม/ค่าเช่าที่ดินในนิคม มาตรการพักชำระหนี้และมาตรการช่วยเหลือด้านสินเชื่อ (กองทุนพัฒนา SME ตามแนวประชารัฐ) ลดภาระค่าใช้จ่าย เช่น ยกเว้นค่าธรรมเนียมรายปีผู้ประกอบการ ยกเว้นค่าธรรมเนียมด้านมาตรฐาน สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (สมอ.) ยกเว้นค่าบริการอนุญาตประกอบกิจการในนิคม และลดหย่อนค่ากำกับบริการ การยกเว้น/ลดค่าธรรมเนียมรายปี และค่าธรรมเนียมการต่ออายุประทานบัตรให้กับผู้ที่ประสบเหตุ การปรับเปลี่ยนการขอใบอนุญาต มอก. ผ่าน e-License และร้าน มอก. จาก 3 ปี เป็น 5 ปี การส่งเสริมความเข้มแข็งอุตสาหกรรม เช่น มาตรการฟื้นฟูอุตสาหกรรมไทย ดีพร้อมทันที 90 วัน กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม (กสอ.) และการปรับเปลี่ยนการแจ้งข้อมูล ร.ง.8 และ ร.ง.9 ผ่านระบบ

iSingleform จะได้รับสิทธิประโยชน์ในการเข้าถึงบริการสินเชื่อจากสถาบันการเงินในเครือข่ายของกระทรวงอุตสาหกรรม สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) เป็นต้น

นอกจากมาตรการข้างต้นที่ช่วยบรรเทาผลกระทบต่อผู้ประกอบการแล้ว ภาครัฐอาจพิจารณาข้อเสนอเรื่องการเร่งเบิกจ่ายงบประมาณผ่านโครงการลงทุนภาครัฐ ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคเพื่อช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจ รวมทั้งมาตรการทางการเงินเพิ่มเติมเพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการ SMEs โดยให้เงินสามารถเข้าสู่ระบบได้อย่างแท้จริง การสนับสนุนให้ภาครัฐจัดซื้อจัดจ้างสินค้าที่ผลิตจากผู้ประกอบการในประเทศตามข้อเสนอของภาคเอกชน นอกจากนี้เมื่อพิจารณาในภาพรวม ภาคการผลิตไทยควรลดการพึ่งพาเศรษฐกิจระหว่างประเทศ โดยการส่งเสริมเศรษฐกิจภายในประเทศหรือภายในภูมิภาค เช่น อาเซียน รวมถึงสร้างความแข็งแกร่งให้กับอุตสาหกรรมการผลิตผ่านการพัฒนาเพิ่มมูลค่าสินค้าด้วยนวัตกรรม ทำการตลาดออนไลน์ อย่างไรก็ตาม หากมีการนำวัคซีนมาใช้ในเชิงพาณิชย์ในช่วงครึ่งปีหลัง 2564 คาดว่าเศรษฐกิจไทยจะกลับมาฟื้นตัวได้ ทั้งนี้การค้นพบวัคซีนถึงแม้จะยังไม่สามารถนำมาใช้ได้อย่างแพร่หลาย แต่จะนำมาซึ่งความเชื่อมั่น และส่งผลต่อกิจกรรมการผลิต การค้าและการลงทุนได้ในระดับหนึ่ง

จัดทำโดย :
นางสาวศิระประภา เอื้อวิวัฒน์สกุล

แหล่งข้อมูลอ้างอิง :
ข้อมูลดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรม กองสารสนเทศ
และดัชนีเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
: คาดการณ์ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรม กองนโยบายอุตสาหกรรม
รายสาขา
: https://ddc.moph.go.th/viralpneumonia/

เก็บมาเล่า

แนะนำ ทำความรู้จัก อากรศุลกากร Regulatory Duty และ Additional Custom Duty ภายใต้การเจรจาจัดทำความตกลงการค้าเสรี ไทย-ปากีสถาน

กองเศรษฐกิจอุตสาหกรรมระหว่างประเทศ

ภาษีอากร (Tax) จัดเป็นเครื่องมือทางการคลังและเป็นรายได้ของรัฐ ทำหน้าที่รักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจและจัดสรรทรัพยากรในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทหลัก คือ 1) ภาษีทางตรง เช่น ภาษีเงินได้นิติบุคคล (CIT : Corporate Income Tax) ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา (PIT : Personal Income Tax) ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม ภาษีโรงเรือนและที่ดิน และภาษีบำรุงท้องที่ และ 2) ภาษีทางอ้อม เช่น ภาษีมูลค่าเพิ่ม (VAT : Value Added Tax) ภาษีสรรพสามิต (สำหรับสินค้า น้ำมัน ยาสูบ สุรา เบียร์และรถยนต์) ภาษีศุลกากร ภาษีธุรกิจเฉพาะ และอากรแสตมป์ สำหรับประเทศไทย กระทรวงการคลังเป็นหน่วยงานหลักที่ได้รับมอบหมายหน้าที่ในการจัดเก็บภาษีอากร

สำหรับภาษีศุลกากร (Custom Duty) จัดเป็นภาษีทางอ้อมระหว่างประเทศ (International Indirect Tax) มีวัตถุประสงค์สำคัญเพื่อตั้งเป็นกำแพงภาษี รักษาการคุ้มครองอุตสาหกรรมภายในประเทศ โดยเป็นแหล่งรายได้ของรัฐ เป็นมาตรการต่อรองทางการค้าหรือใช้ในการตอบโต้เมื่อมีการละเมิดความตกลงทางการค้า และส่งเสริมการผลิตสินค้าบางประเภทให้เป็นไปตามนโยบายของรัฐบาล หรือใช้จำกัดการบริโภคสินค้าที่ไม่จำเป็น แก้ปัญหาดุลการค้า ดุลการชำระเงินให้มีเสถียรภาพ ทั้งนี้ ภาษีศุลกากร จะดำเนินการจัดเก็บบนฐานการบริโภคสินค้าที่นำเข้า เรียกว่า อากรศุลกากรขาเข้า (Import Custom Duty) หรือสินค้าที่ส่งออก เรียกว่า อากรศุลกากรขาออก (Export Custom Duty) สำหรับประเทศไทย โครงสร้างอัตราอากรศุลกากร ประกอบด้วย 1) อัตราอากรศุลกากรขาออก สำหรับสินค้าจำนวน 9 ประเภท ในกรณีการส่งออกสินค้า โดยทั่วไปจะได้รับการยกเว้นอากร ยกเว้นเพียงสินค้าส่งออกจำนวน 2 ชนิดที่ยังคงต้องเสียอากรขาออก คือ หนังสัตว์และไม้ และ 2) ของที่ได้รับการยกเว้นอากรศุลกากรขาเข้า โดยมีจำนวน 18 ประเภท เช่น สุรา หรือบุหรี่สำหรับผู้เดินทางจากต่างประเทศนำเข้ามาพร้อมกับตนเองในปริมาณที่ได้กำหนดไว้ และ 3) อัตราศุลกากรอากรขาเข้า ซึ่งแบ่งออกเป็นอัตราทั่วไป อัตราอากรขาเข้าภายใต้กรอบการปฏิบัติตามข้อผูกพันตามความตกลงมาร์ราเกซจัดตั้งองค์การการค้าโลก (WTO : World Trade Organization) และอัตราอากรขาเข้าเพื่อปฏิบัติตามข้อผูกพันในการให้สิทธิประโยชน์ด้านอากรตามความตกลงการค้าเสรีระหว่างประเทศ (FTA)

ในส่วนของการดำเนินงานด้านภาษีศุลกากรของประเทศไทย เมื่อมีการจัดเก็บอากรศุลกากรขาเข้ากับสินค้านำเข้าจากต่างประเทศ จะมีการจัดเก็บภาษีชนิดอื่น ๆ ภายในประเทศควบคู่กันไป โดยมีหน่วยงาน คือ กรมศุลกากร กระทรวงการคลัง ทำหน้าที่เป็นผู้จัดเก็บแทน

ได้แก่ ภาษีมูลค่าเพิ่ม จัดเก็บแทนกรมสรรพากร ภาษีสรรพสามิต จัดเก็บแทนกรมสรรพสามิต ภาษีเพื่อมหาดไทยจัดเก็บแทนกระทรวงมหาดไทย รวมถึงค่าธรรมเนียมตามกฎหมายต่าง ๆ ทั้งนี้ ในพิธีการศุลกากรการนำเข้า จะใช้หลักเกณฑ์การจัดเก็บอากรศุลกากรขาเข้า ตามอัตราที่กำหนดไว้กับรหัสตัวเลขกำกับสินค้า คือ พิกัดศุลกากร ซึ่งกำหนดโดยองค์การศุลกากรโลก (WCO : World Custom Organization) เรียกว่า ระบบพิกัดศุลกากรฮาโมไนซ์ (HS : Harmonized System) โดยจะกำหนดรหัสสินค้าในระดับตัวเลข 6 หลัก จำแนกออกเป็นสิ่งของจำนวน 21 หมวด 97 ตอน ประกอบด้วย ตอนที่ 01-24 สำหรับสินค้าเกษตรกรรม และตอนที่ 25-97 สำหรับสินค้าอุตสาหกรรม ทั้งนี้ จะมีการปรับปรุงและทบทวนระบบพิกัดศุลกากรฮาโมไนซ์ (HS) ในระยะเวลาทุก 5 ปี โดยมีฉบับล่าสุดคือ HS 2017 สำหรับอาเซียน ได้ร่วมกันพัฒนาระบบพิกัดศุลกากรฮาโมไนซ์ (ATHN : ASEAN Tariff Harmonized Nomenclature) สำหรับใช้ดำเนินงานภายใต้ความตกลงการค้าเสรีอาเซียน ในระดับประเภทย่อย 8 หลัก ซึ่งเริ่มใช้มาตั้งแต่ ปี 2544 โดยประเทศไทยได้ใช้ระบบนี้ในการดำเนินงานด้านการค้าระหว่างประเทศมาโดยตลอด

ทั้งนี้ จากการเข้าร่วมเป็นภาคีสมาชิกขององค์การการค้าโลก (World Trade Organization : WTO) ประเทศไทยได้ผูกพันการให้สิทธิพิเศษสำหรับสินค้านำเข้าเฉพาะจากประเทศสมาชิก WTO สำหรับการจัดเก็บอัตราอากรศุลกากรขาเข้า ในอัตราทั่วไป หรือที่เรียกว่า MFN Applied Rate (Most-Favored-Nation) สำหรับสถานะการเจรจาเพื่อจัดทำความตกลงการค้าเสรีของไทย (FTA : Free Trade Agreement) ปัจจุบัน ไทยมี FTA ที่กำลังมีผลบังคับใช้แล้ว จำนวน 13 ฉบับ กับ 18 ประเทศ ที่ได้ลงนามแล้วและอยู่ระหว่างดำเนินการมีผลบังคับใช้ จำนวน 1 ฉบับ (ความตกลง RCEP) และที่กำลังอยู่ระหว่างการเจรจาจัดทำอีก 6 ฉบับ ได้แก่ ไทย-ปากีสถาน ไทย-ตุรกี ไทย-ศรีลังกา ไทย-สหภาพยุโรป ไทย-สมาคมการค้าเสรียุโรป และ BIMSTEC (Bay of Bengal Initiative for Multi-Sectoral Technical and Economic Cooperation) โดยที่ผ่านมา ไทยจะดำเนินการเพื่อจัดทำพันธกรณีด้านภาษี เฉพาะการเจรจาอัตราอากรศุลกากรขาเข้า (Import Custom Duty) เพื่อปฏิบัติตามข้อผูกพันการให้สิทธิประโยชน์ด้านอากรตามความตกลงการค้าเสรีระหว่างประเทศ โดยจะใช้อัตราฐาน (Based Rate) ณ วันที่จะตกลงกันเป็นจุดเริ่มต้นในการเจรจาเพื่อการลดหรือการยกเลิกอัตราอากรศุลกากรขาเข้าของรายการสินค้าตามระบบพิกัดศุลกากรฮาโมไนซ์ ในจำนวนหรือสัดส่วนที่จะเจรจาร่วมกันกับประเทศภาคีสมาชิก โดยจะไม่ผูกพันกับภาษีอื่น ๆ ภายในประเทศที่จะยังคงต้องปฏิบัติตามระเบียบของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องตามปกติ ดังมีตัวอย่างแสดงการเปรียบเทียบระบบอัตราศุลกากรขาเข้า ปรากฏตามตารางข้างท้าย

แนะนำ ทำความรู้จัก อากรศุลกากร RD และ ACD

ในการเจรจาจัดทำความตกลงการค้าเสรีไทย-ปากีสถาน (Pakistan-Thailand Free Trade Agreement) ที่ได้เริ่มเจรจามาแล้วจำนวน 9 รอบ ตั้งแต่ปี 2558-2561 และยังคงสถานะอยู่ระหว่างดำเนินการเจรจาฝ่ายปากีสถานได้เสนอประเด็นเงื่อนไขการยกเลิกภาษีที่เกี่ยวข้องกับสินค้านำเข้า ประกอบด้วย อากรศุลกากร (Custom Duty) ซึ่งได้รวมถึง อากรตามกฎหมาย (Regulatory Duty : RD) และอากรศุลกากรเพิ่ม (Additional Custom Duty : ACD) โดยภายใต้ร่างข้อบทของการเจรจาจัดทำความตกลงการค้าเสรีไทย-ปากีสถาน ไม่ได้มีการระบุคำนิยามของ RD และ ACD ไว้ มีเพียงนิยามของ อากรศุลกากร (Customs Duties) ซึ่งมีความหมาย

HS	Statutory Rate	General Rate (For WTO and Non-WTO)	Preferential Rates			Based Rate for FTA Negotiation
			WTO Bound Rate (For WTO)	WTO Applied Rate (For WTO)	FTA Rate (For FTA Partner)	
XXXX.XX.XX	30	0	20	-	xx	0
XXXX.XX.XX	30	20	0	-	xx	0
XXXX.XX.XX	30	20	20	0	xx	0

ข้อมูลอ้างอิง : สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง

รวมถึงอากรนำเข้า โดยปากีสถานแจ้งว่า ทั้งอัตราอากร RD และ ACD จัดเป็นประเภทเดียวกับอากรศุลกากร เนื่องจากเป็นอากรที่จัดเก็บกับสินค้านำเข้า ซึ่งอากรทั้งหมด 3 ประเภทนั้น เมื่อนับรวมกันแล้วจะไม่เกินไปกว่าอัตราภาษีผูกพัน (WTO Bound Rate) ของปากีสถานตามที่ได้แจ้งไว้กับองค์การการค้าโลก ทั้งนี้ จากการสืบค้นข้อมูลจากแหล่งอ้างอิงของกรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ และหน่วยงานของปากีสถาน สามารถสรุปนิยามของ RD และ ACD ดังนี้

Regulatory Duty (RD) : อากรตามกฎหมาย หมายถึง ภาษีที่รัฐบาลกลางของปากีสถานมีอำนาจตามประกาศของรัฐบาลกลาง (Official Gazette) ในการกำหนดเงื่อนไขหรือข้อจำกัดในการประกาศใช้หรือขึ้นภาษีกับสินค้านำเข้าหรือสินค้าส่งออก โดยจะถูกกำหนดอัตราไว้ไม่เกินร้อยละ 100 ของมูลค่าสินค้า ซึ่งโดยส่วนใหญ่รัฐบาลปากีสถานจะออกประกาศขึ้นอัตรา RD กับสินค้านำเข้า โดยมีเป้าหมายเพื่อปกป้องภาคเกษตรกรรมและอุตสาหกรรมภายในประเทศ ในขณะที่หากมีการกำหนดอัตรา RD กับสินค้าส่งออกจะมีเป้าหมายเพื่อควบคุมการส่งออกสินค้าประเภทใดประเภทหนึ่งไปยังประเทศอื่นและต้องการให้เน้นใช้บริโภคภายในประเทศเป็นหลักโดยอากรตามกฎหมาย ประกาศฉบับล่าสุดของปากีสถาน โดยหน่วยงาน Ministry of Finance, Economic Affairs, Revenue and Statistics ฉบับที่ FBR S.R.O 640(I)2018 ณ เดือนพฤษภาคม 2561 พบว่าได้มีการเรียกเก็บอากร RD กับสินค้านำเข้าจากต่างประเทศ จำนวน 480 รายการ ครอบคลุมรายการสินค้าเกษตร พิกัดศุลกากรตอนที่ 01-24 จำนวน 70 รายการ และสินค้าอุตสาหกรรม พิกัดศุลกากรตอนที่ 27-96 จำนวน 410 รายการ อัตราอากร RD อยู่ระหว่างร้อยละ 10-60 และ ร้อยละ 5-80 โดยช่วงเรียกเก็บอัตราอากร RD ระดับสูงมากกว่าร้อยละ 40 ได้แก่ กลุ่มสินค้า องุ่นสดหรือแห้ง ข้าวสาลี น้ำตาลจากอ้อย สับปะรด น้ำผลไม้ ซอสปรุงรส เครื่องสำอาง ส่วนประกอบเครื่องหนัง เซรามิก เครื่องประดับเทียม ชิ้นส่วนยานยนต์และรถยนต์สำเร็จรูป เป็นต้น

Additional Customs Duty (ACD) : อากรศุลกากรเพิ่ม หมายถึง ภาษีนำเข้าที่รัฐบาลปากีสถานกำหนดให้เก็บเพิ่มเติมกับสินค้านำเข้า ซึ่งมีกำหนดไม่เกินร้อยละ 35 ของมูลค่าสินค้า โดยอากรศุลกากรเพิ่ม ประกาศฉบับล่าสุดของปากีสถานโดย Federal Board of Revenue ฉบับที่ FBR S.R.O 572(I)2020 ณ เดือนกรกฎาคม 2563 จะถูกเรียกเก็บที่อัตราร้อยละ 2 ร้อยละ 4 ร้อยละ 7 สำหรับสินค้านำเข้าที่เก็บอัตราอากรศุลกากรขาเข้าร้อยละ 0-11 ร้อยละ 16 และมากกว่าร้อยละ 20 ตามลำดับ[1]

อัตราอากร RD และ ACD จึงจัดเป็นประเภทหนึ่งของภาษีศุลกากรนำเข้า ดังปรากฏใน Chapter 5 ของ The Customs Act, 1969 ของปากีสถาน ซึ่งเป็นข้อบทที่ว่าด้วยสินค้าที่สามารถเรียกเก็บภาษีได้ (Goods Dutiable) โดยรัฐบาลปากีสถานมีอำนาจเรียกเก็บอัตรา Custom Duty, Regulatory Duty และ Additional Custom Duty กับสินค้านำเข้าได้ทั้งหมด อย่างไรก็ตาม ทั้ง 3 อัตราภาษีเมื่อเรียกเก็บรวมกันแล้ว จะไม่เกินอัตราที่ปากีสถานได้ผูกพันไว้ในความตกลงการค้าพหุภาคี (Multilateral Trade Agreement)[2] ทั้งนี้ การประกาศเพิ่มหรือลดอัตรา RD และ ACD จะมีผลบังคับใช้กับทุกประเทศเหมือนกับอัตราศุลกากร ภายใต้หลักการ MFN ของปากีสถาน

ที่ผ่านมา สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ได้เคยดำเนินการศึกษาถึงโอกาสของสินค้าอุตสาหกรรมไทย[3] ภายใต้ความตกลงการค้าเสรีไทย-ปากีสถาน เพื่อรองรับการจัดทำข้อเสนอสินค้าเรียกร้องกับฝ่ายปากีสถาน โดยผลการศึกษาพบว่า สินค้าอุตสาหกรรมไทยที่คาดว่าจะได้รับประโยชน์เบื้องต้นด้านภาษีศุลกากรนำเข้าของปากีสถานประกอบด้วย ยานยนต์และส่วนประกอบ เครื่องจักรกล พลาสติก เคมีและเคมีภัณฑ์ เครื่องสำอาง เครื่องปรับอากาศและอุปกรณ์ไฟฟ้า อาหารและเกษตรแปรรูป อาทิ น้ำผลไม้ และของปรุงแต่งจากสัตว์น้ำ กระดาษ ไม้อัดและวัสดุแผ่น เส้นใย สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เหล็กและผลิตภัณฑ์ อย่างไรก็ดี โดยที่กลุ่มสินค้าดังกล่าว ปากีสถานได้ออกกฎหมายการจัดเก็บ Regulatory Duty ในอัตราสูงถึงร้อยละ 20-80 และ Additional Customs Duty ในอัตราร้อยละ 2-7 เพื่อรักษาการคุ้มครองอุตสาหกรรมภายในประเทศ ดังนั้น ในการเจรจาจัดทำความตกลงการค้าเสรีไทย-ปากีสถาน นอกจาก ปัจจัยด้านอากรศุลกากรขาเข้าแล้ว อาจต้องคำนึงถึงความคุ้มค่าของปัจจัยด้าน Regulatory Duty (RD) และ Additional Customs Duty (ACD) ของฝ่ายปากีสถานควบคู่กันไปด้วย ซึ่งเมื่อนับรวมกันแล้ว แม้อาจจะไม่เกินไปกว่าอัตราภาษีผูกพัน (WTO Bound Rate) แต่อาจไม่ได้มีการลดหรือยกเลิกภาษีศุลกากรได้อย่างแท้จริงตามเจตนารมณ์ในการจัดทำความตกลงการค้าเสรี ดังนั้น จึงถือเป็นความท้าทายในการแสวงหาจุดสมดุลในการเจรจาและการแสวงหาผลประโยชน์ร่วมกันของทั้งสองฝ่ายต่อไป

จัดทำโดย :
นายชาลี ขันศิริ

แหล่งข้อมูลอ้างอิง :
1. การดำเนินงานด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรมระหว่างประเทศ ของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
2. กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ

[1] S.R.O 572 (I)/2020 สืบค้นจาก www.fbr.gov.pk/SRO

[2] Pakistan Customs Act, 1969 Chapter V

[3] บทวิเคราะห์โอกาสของสินค้าอุตสาหกรรมไทยด้านการค้าสินค้า ภายใต้การเจรจาความตกลงการค้าเสรีไทย-ปากีสถาน

นายทองชัย ชวลิตพิเชฐ ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ร่วมพิธีมอบรางวัลอุตสาหกรรม ประจำปี พ.ศ. 2563 โดยมีพลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี เป็นประธานในพิธี วันที่ 14 ธันวาคม 2563 ณ สโมสรทหารบก กรุงเทพฯ

นางสาวพะเยาว์ คำมุข รองผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม เป็นประธานเปิดงานการประชุมชี้แจงผลการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานภายใต้แผนบูรณาการพัฒนาอุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต ประจำปีงบประมาณ 2563 วันที่ 9 ธันวาคม 2563 ณ โรงแรมเรเนซองส์ กรุงเทพฯ

นางศิริเพ็ญ เกียรติเฟื่องฟู รองผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม เป็นประธานเปิดงานสัมมนาระบบบริการแจ้งข้อมูลการประกอบกิจการโรงงานทางอิเล็กทรอนิกส์ iSingleForm วันที่ 3 ธันวาคม 2563 ณ โรงแรมเซ็นจูรี่ พาร์ค กรุงเทพฯ

นายทองชัย ชวลิตพิเชฐ ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม แถลงข่าวดัชนีเศรษฐกิจอุตสาหกรรมเดือนพฤศจิกายน ปี 2563 วันที่ 29 ธันวาคม 2563 ณ อาคารสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

สรุปผลสำรวจความพึงพอใจและความผูกพัน ของผู้รับบริการ สศอ. ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2563

กลุ่มผู้รับบริการ

ผู้บริหารระดับสูง	
กระทรวงอุตสาหกรรม	1%
หน่วยงานภาครัฐ	5%
ผู้ประกอบการ	4%
สถาบันการศึกษา/สถาบันวิจัย	5%
ประชาชนทั่วไป	85%

อายุ

20 - 30 ปี	22%
31 - 40 ปี	26%
41 - 50 ปี	35%
51 ปี ขึ้นไป	17%

ระดับการศึกษา

ต่ำกว่าปริญญาตรี	25%
ปริญญาตรี	60%
ปริญญาโท	15%

ระยะเวลาในการรับบริการ

1 ปี	67%
2 ปี	12%
3 ปี	5%
มากกว่า 5 ปี	16%

ผู้รับบริการพึงพอใจ ในภาพรวม 91.97%

98.20%
จุลสาร/วารสาร/
เอกสารเผยแพร่ สศอ./ ข่าว สศอ.

94.92%
ดัชนีอุตสาหกรรมรายเดือน, รายงานผลิตภาพอุตสาหกรรม (TFP), ข้อมูลสถิติอุตสาหกรรม Industrial intelligence Umit (IIU), ภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรมรายเดือนรายไตรมาส และรายปี ระบบเตือนภัยเศรษฐกิจอุตสาหกรรม, i-Industry (นวัตกรรม)

89.02%
งานเสนอแนะนโยบาย/แนวทาง/มาตรการ
/แผนพัฒนาอุตสาหกรรม/รายงานการศึกษา
โครงการพัฒนาอุตสาหกรรมต่างๆ

85.74%
งานประชุมสัมมนา เสวนา เช่น งานสัมนาวิชาการ สศอ. (OIE Forum), Morning talk, Afternoon talk เป็นต้น